

Elena Peduzzi

Milly Merletti

Divatálmok

finep
selection

FARMEROS HERCEGNŐ

Elena Peduzzi

FARMEROS HERCEGNŐ

Illusztrációk:
Federica Salfo

Könyvmolyképző Kiadó, 2013

1. *Egy különös nap*

Aznap reggel, amikor minden elkezdődött, Milly Merletti érezte, hogy ez a nap más lesz, mint a többi.

A szobája ajtaja előtt bömbölő porszívó zajára ébredt fel. Ránézett az órára, és rémülten vette észre, hogy majdnem nyolcat mutat. Miért nem szólt neki senki? – tűnődött. Megint elfeledkeztek róla.

Fújtatva kiugrott az ágyból, kitérte a szobája nagy ablakát, mire különös, meleg, szeszélyes szél csapott az arcába, és szétszórta az íróasztalán heverő papírokat.

Sebtében magára kapta, ami legelőször a keze ügyébe akadt: egy vörös pamutnadrágot és egy fehér blúzt, a hajába vörös szalagot kötött, és egy nyílvesző sebességével kirentott a szobájából.

1. Fejezet

– Elnézést! Bocsánat! Bocsánat! – kiabálta, miközben majdnem felbukott a porszívóban, amellyel Agata úgy manőverezett, mintha valamiféle fűnyíró kistraktor lett volna.

– Mi ütött beléd, kislányom? – kiáltott rá a házvezetőnő.

– El fogok késni az iskolából! – kerülte ki Milly, miközben arra gondolt: „Le a lépcsőn, de azonnal!”.

– A reggeli, kislánykám! – emlékeztette Agata olyan hangerővel, ami még a harci szerkezetek zúgását is túlharsogta.

Agata szicíliai volt, és a génjeiben hordozta a tragikum iránti érzékét, továbbá határtalan szenvedélyt táplált a csecsebecsék iránt. Minden karácsonykor egy porcelánkutyával vagy egy apró macskaszoborral jelent meg, amelynek hosszú, egyenes farka gyűrűtartóként szolgált. Ő maga helyezte el őket a ház valamelyik emeletén, és olyan szeretettel törölgette róluk a port, mintha igazi állatkölykök volnának. Millynek nem tetszettek, viszont Agatát annyira szerette, hogy végül a csecsebecséit is megkedvelte.

Amint a konyhába ért, Milly felkapott egy szelet lekváros kenyeret, és a tejsze mártotta. Ám a kenyér

túl puha és nehéz volt, kettétört és a csészébe pottyant, miközben ezernyi tejsugarat fröcskölt szerteszét.

Ha valamit, akkor a foltos ruhát Milly egész egyszerűen nem bírta elviselni.

– Jaj, ne! – kiáltott fel, amikor a fehér blúzára pillantott.

Így hát félbehagyta a reggelit, és mint a villám, felrohant a lépcsőn, majd amint a szobájába ért, leakasztotta azt a lila felsőt, amelyre Nuvoletta néni a rózsaszín minden lehetséges árnyalatában pompázó pillangókat varrt. Ez volt az egyik kedvence.

Aztán fogta a hátizsákját meg a lakáskulcsot, amelyet idén végre odaadtak neki, és elrohant, hogy megpróbálja még a csengőszó előtt az iskolába érni.

Milly egy észak-olaszországi nagyvárosban élt. Bár az iskoláig nem volt hosszú az út, a reggeli káoszban bármi megtörténhet.

Valóban: a ház kapujától néhány méterre egy kicsi, szőrös kutya messzire szaladt a gazdájától, a poráza

1. Fejezet

pedig éppen Milly előtt feszült, aki ki akarta kerülni, ám megbotlott egy fa gyökerében, és lehorzsolta a térdét. Amikor az iskola kapujának csapóajtaját benyomta, a hátizsákja egyik pántja elszakadt, és ha ez még nem lett volna elég, az osztályban éppen Donatella volt az első, aki hozzászólt. Egyszerűen csak ennyit mondott: – Ma rád jár a rúd.

Ezen a ponton már nem volt mit tenni, mert ahányszor Donatella jószolt valamit, akkor óhatatlanul...

– Milly! – harsant fel a tanárnő hangja történelemórán.

Már csak a feleltetés hiányzott.

Vagyis, valóban különös nap volt.

Amikor Milly délután hazaért, a szüleit és a nagynénjét a nappaliban találta.

Egészen belemerültek a beszélgetésbe, és észre sem vették, hogy megérkezett.

Kinyitotta a bejárati ajtót, a földre tette azt, ami a hátizsákjából megmaradt, letette a kulcsát az előszobában, és... ekkor az anyja olyasvalamit mondott, amitől megfagyott a vér az ereiben.

A őszi-téli divatbemutató előzetese katasztrofálisan sikerült. Vagy támad valami jó ötletünk, vagy be is zárhatjuk a divatházat.

Milly hirtelen megszűnt mozogni és gondolkodni.

– Valami jó ötlet? – hallotta Nuvoletta néni aggodalmas hangját. – És mégis mikor kellene bevillannia? Ma? Az őszi-téli divatbemutatóig már egy hónap sincs hátra.

Milly óvatosan, nehogy zajt csapjon, egy-két lépést tett előre. Mégis miről beszélnek? Bezárják a divatházat?

– És az én újságíró kollégáim? – fakadt ki az apja.

– Azt javasolják, hogy meg se jelenjünk a divatbemutatón, ha nem látnak tőlünk valami újat, valami eredetit. Ennyi év után!

– Reménytelen helyzet, én mondom nektek! – szajkózta Milly anyja.

– A válság tehet róla! – suttogta a nagynéni.

– A válság, a válság! Nem csak a válságról van szó. A világ változik. Csak abban reménykedhetünk...

1. Fejezet

– Miben reménykedhetünk, Matteo? – kérdezte Pulviscola a férjétől.

Hogy jobban halljon, Milly az ajtó mögött lábujj-hegyre állt.

– Csak abban reménykedhetünk, hogy Milly inkább orvos akar majd lenni! – sóhajtott fel az apja. – Akkor nem lesz ilyen gondja.

Milly rémülten a szája elé kapta a kezét. De hiszen ez akkor még a vártnál is rosszabb nap!

Még hogy ő orvos legyen? Álmában sem! Ő csakis olyan nagy divattervező akar lenni, mint az anyja és a nagynénje!

Sarkon fordult és felmenekült a lépcsőn, de üldöztek a szavak, amelyeket kihallgatott: bezárják a divatházat... reménytelen helyzet... válság... legyen orvos.

Enyhe kifejezés, ha azt mondjuk, pánikba esett.

Kettesével szedte a lépcsőfokokat, elhaladt a szobák mellett, és futott fel, fel, egészen a ház legfelső szintjéig. Benyomta a láncsal és lakattal lezárt kétszárnyú csapóajtót, amin így keletkezett egy akkora rés, hogy átbújjon rajta. Átsiklott az ajtó másik oldalára, a rejtkehelyére, ahová soha senki más nem lépett be, ő viszont imádta: a divatház régi szalonjába.

Hagyta, hogy a csukott öreg zsalugátereken keresztül beszűrődő fény vezesse a sötét teremben, majd leült a földre, hátát a falnak támasztotta.

És ekkor végre újra képes volt levegőt venni.

2. *A maradék szövetek menhelye*

Az elfeledett szoba védelmében Milly érezte, hogy a haragja szép lassan elillan. A divatszalon képes volt kibékíteni őt a világgal. Volt valami varázslatos a régi tárgyak mozdulatlan és illatos levegőjében, a porban, amely csillogó fény-galaxisként az orra előtt libegett.

Minden rendben lesz, mondta magában. Azon tűnődött, mióta nem járt már idefent.

Hallotta, amint a fapadló megnyikordul mellette, és a félig nyitott ajtó felé fordult. – Pigatto? Te vagy az?

De a macskája nem volt sehol. Milly egyedül volt a szobában, amelyet az apja kulcsra zárt, nehogy a lánya

2. Fejezet

betegye ide a lábát. Mintha ez elég volna ahhoz, hogy Milly lemondjon arról az álmáról, hogy divattervező legyen.

– *Pfúj!* – kiáltott fel, és kinyújtotta a nyelvét az idők során homályossá fakult tükör előtt. – Soha nem leszek orvos!

Sóhajtott egyet és felállt.

Mellette egy hatalmas fehér asztal állt, tele szövetmaradékkal. Megérintette őket. Gyapjú, pamut, selyem. Mindnek volt neve és története, és a varrás művészetében szinte mindnek volt meghatározott felhasználási módja. Ha mégsem, akkor ki kellett találni neki egyet.

Nuvoletta néni megtanította, hogyan tudja megkülönböztetni az egyes anyagokat, az anyja pedig elmesélte a történetüket. Ami a színeket illeti, Millynek a képzeletére és a tapintására kellett hagyatkoznia, mert a padláson túl kevés fény volt ahhoz, hogy ki lehessen venni őket.

Így lassacskán meggyőződött arról, hogy a sötét-kék mindig egy kicsit durvább, a vörös pedig simább, mint a sárga. Mert Milly biztos volt benne, hogy a színeknek is saját tapintásuk van.

A szobában, kicsit előrébb ott állt Pedro, az alumínium ruhafogas. Türelmesen tartotta a több tucat soha be nem fejezett, csak férceléssel összeöltött női ruhát. Milly kedvenc játszópajtásai voltak. Maga elé tartotta őket, megnézte magát a tükörben, és azt képzelte, hogy ő is valamelyik szép asszony, aki az adott ruhát megrendelte, ám – mielőtt elfeledkezett volna róla – itt egy kicsit rövidebbre, ott egy kicsit hosszabbra óhajtotta, esetleg buggyos ujjal.

Nyilvánvalóan túl nagyok voltak rá, de mit számított? Egy ruha olyasvalami, ami képes elragadni a viselője képzeletét.

Pedro mögött egy magas polc állt, a földtől egészen a mennyezetig színültig rakva szövetmaradékkal és régi anyagokkal. Aztán az ablak és egy újabb asztal következett, tele rajzpapírral, festékkel és vázlatokkal.

Néhány az övé volt, néhányat a nagynénjétől vagy a család régi archívumából vett kölcsön.

Milly megnézte az egyik legutóbbit. Egy rövid, harang alakú, szép tollgalléros női kabát terve volt.

A modell köré a nagynénje ezt írta: *gallér és kezelő: strucctoll. Hátsó pánt.* Lejjebb az anyja hozzáírta: *Kell*

2. Fejezet

még valami plusz: gyöngyházzsínű gombok? Kicsit hosszabbra venni?

Milly visszagondolt arra, amit akaratlanul meghallott, és összehúzta a vállát. Erről panaszkodnak hát odalent a nappaliban? Hogy kell még valami plusz? – Nem hiszem el! Nem lesz katasztrófa, nem lehetséges!

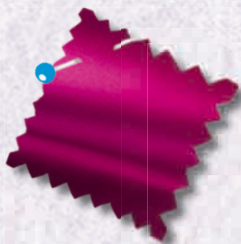
Miért aggódnak ennyire? Az anyja és a nagynénje kivételes ruhákat alkot. Csodálatos munka az övök: ruhákat elképzelní és megtervezni mások számára! Megálmodni, lerajzolni, majd kiszabni és megvarrni őket, türelmesen, ezernyi apró részlettel.

Pontosan ezt szeretné Milly velük együtt csinálni, ha nagy lesz.

A rajzasztal tele volt egymásra tornyozott divatlapokkal. Körülöttük fényképek, rajzok és papírlapok heverték szerteszéjjel, a mappákból pedig egész kollekciók ömlöttek ki. Milly a vázlatait nézegette, amelyeket színes rajzszegekkel a polcokra tűzött. Az első ötletei, tanulmányai voltak.

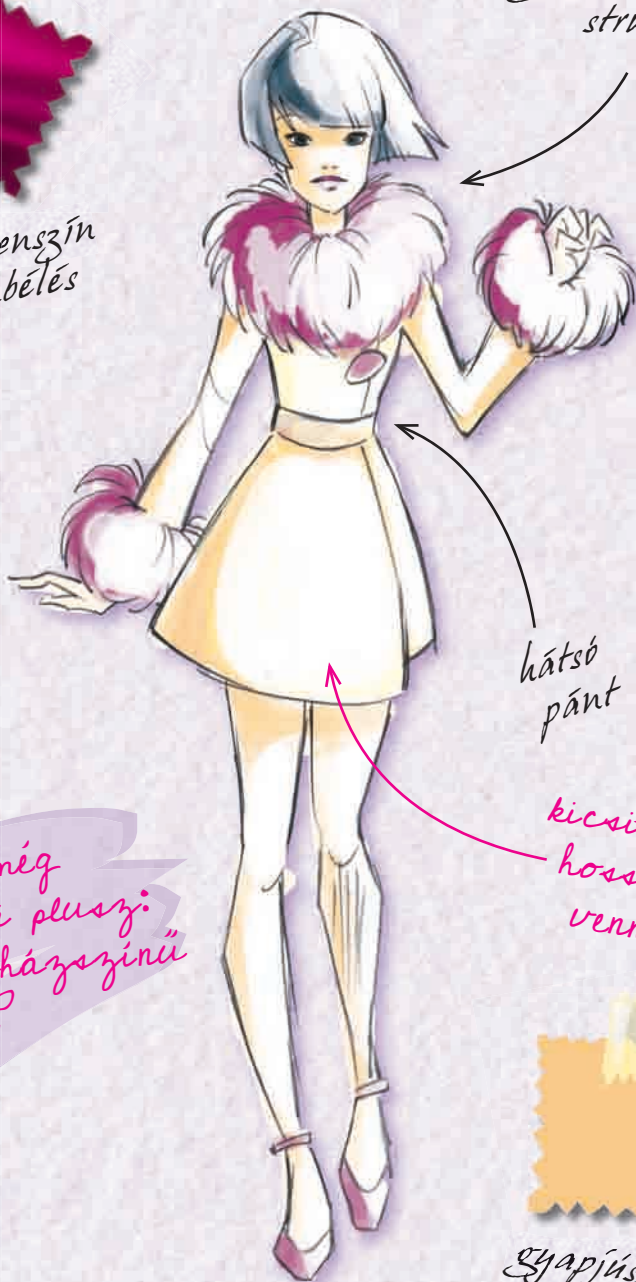
Elhaladt a tervezőasztal mellett, és a szalon azon része felé vette az irányt, ahol a ferde tető miatt

ciklámenszín
selyembélés

gallér és kezeltő:
struccotoll

hátsó
pánt

Kell még
valami pluszi:
gyöngyházzsínű
gombok?

kicsit
hosszabbra
venni?

gyapjúszövet

2. Fejezet

alacsonyabb volt a mennyezet. Ott álltak a régi ruhásszekrények. Az első, a fekete tele volt nadrágokkal, vastag pulóverekkel, ingekkel és mellényekkel, csupa felfejtett szegélyű férfiholmival. A második szoknyáknak, rövid ruháknak és blézereknek adott helyet, már ami megmaradt belőlük. A harmadik szekrény üres volt. A negyedik szekrény viszont...

„Negyedik szekrény?” – tűnődött Milly.

Fehér faszekrény volt, míves szegéllyel és nagy, ezüst kulcslyukkal, amelynek az alakja pillangóra emlékeztetett, és... nem volt egyetlen kulcs sem, ami nyitotta volna.

„Milyen különös.” Soha nem vette észre ezt a szekrényt. Mintha egészen idáig el akart volna rejtőzni.

„Ugyan már, milyen ostobaság! A szekrények nem szoktak bújócskázni.”

Mégis...

Megpróbálta benyomni az ajtaját, mire a szekrény nyikorogni kezdett.

Nem, nincs mit tenni.

A negyedik szekrény zárva van.

Milly az ajkát harapdálta. Mikor hozták fel ide? És miért van zárva?

Szerette volna megtudni, mi van benne, de eszé ágában sem volt senkitől megkérdezni. Hogyan is tehetné? Be sem tehetne volna a lábát ide, a padlásra.

A gondolataiba merülve visszafelé indult.

A szalon egyetlen ablaka fölé Milly felakasztotta a régi családi cégtáblát, amelyet akkor kaparintott meg, amikor lecserélték az újra.

– Díjnyertes Merletti Divatház... – olvasta. Közben halkán kiejtette ezeket a szavakat, borzongás futott rajta végig, mintha valami megérintette volna. Hirtelen megfordult.

– Pigatto? Te vagy az?

De senki sem volt ott.

Csak polcok, asztalok és szövedtekercecsek. Ott állt Pedro és a terem végében az a fehér szekrény, bezárva.

– Ma nem vagyok tréfás kedvemben, ugye tudod?
– dűnnyögte Milly.

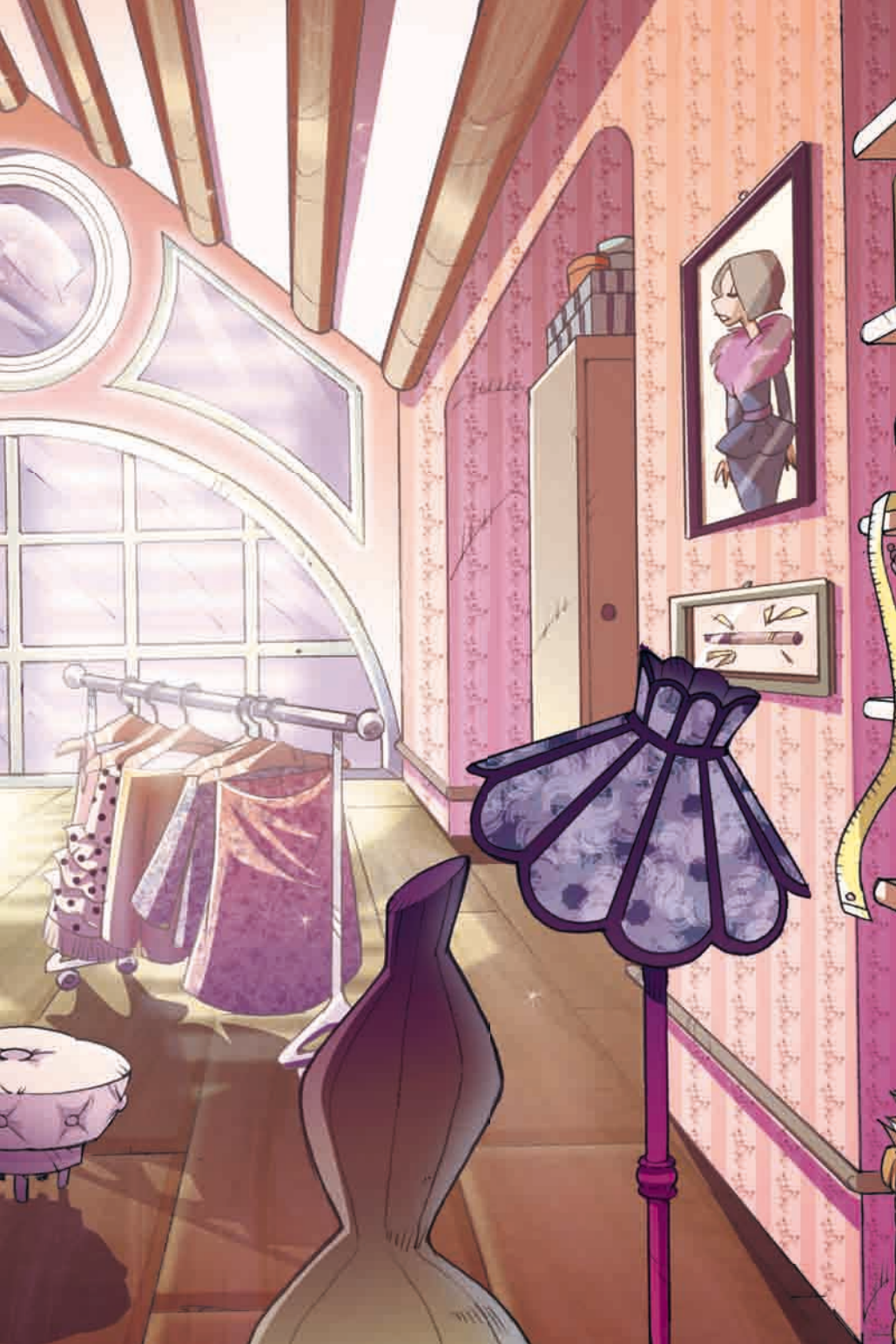
Nem mintha félt volna, de ki tudja... A gyomra összerándult, és a fülét hegyezte, hogy a legapróbb neszt is meghallja.

NYEEEEKKK... mondta a fehér szekrény.

Milly próbálta a bátorságát összeszedni, a régi cégtáblára pillantott, és visszagondolt azokra az időkre,

2. Fejezet

amikor sok évvel azelőtt a Díjnyertes Merletti Divatház a világ legelegánsabb hölgyei számára készített ruhákat.

– Díjnyertes Merletti Divatház... – ismételte egy kicsit hangosabban.

Ismét borzongás futott rajta végig, és a fehér szekrény hangosabban nyikorgott.

NYEEEEKKK...

Milly kiszaladt, és Pigattót kezdte szólongatni.

